

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Miranda Lee

A playboy és a jégkirálynő

Abby Green

Parfüm és korona

Kim Lawrence

Egy tisztességes ajánlat

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Miranda Lee, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *The Playboy's Ruthless Pursuit (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

• *Magyarra fordította: Czárán Judit*

© *Abby Green, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

• Eredeti címe: *An Heir Fit for a King (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Fekete Ádám

© *Kim Lawrence, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

• Eredeti címe: *Surrendering to the Italian's Command (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 95. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-892-7

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Miranda Lee

A playboy és a jégkirálynő

Agglegények klubja

1. FEJEZET

Ami azt illeti, jobban is érezhetném magam a bőrömben, gondolta Jeremy hátradőlve kényelmes bőrfotelében, lábát intarziás íróasztala tetején nyugtatva. Hiszen szinte tökéletes az életem. Teljesen egészséges vagyok, nagyon gazdag és – istennek legyen hála – még mindig szingli.

Annak meg külön örült, hogy végre megszabadult a Barker-Whittle banknál végzett tanácsadói munkájától, mert nagyon nem szeretett az apjánál dolgozni. Bár ott is jól végezte a dolgát, és az elmúlt néhány évben rengeteg elismerésben volt része, ő mégis inkább a maga ura akart lenni. Tehát gondolt egyet, és frissen megszerzett vagyonának egy részéből vett egy veszteséges könyvkiadót, és azt példásan rövid idő alatt felvirágoztatta. Ami nem semmi, ha meggondoljuk, hogy az egész vásárlás tulajdonképpen véletlen volt.

Eredetileg ugyanis építési vállalkozóként akarta önállósítani magát, amit úgy kezdett, hogy vett egy házat a Mayfair negyed egyik legfelkapottabb részén. Ám a könyvkiadó, amely a házat bérelte, ragaszkodott hozzá, hogy a szerződése lejártáig az épületben maradjon. Jeremy tehát elhatározta, hogy tesz egy visszautasíthatatlan ajánlatot, amennyiben kibérel nekik egy választásuk szerinti másik székházat, a Mayfairben levő épületet pedig felújítja, és luxuslakásokat alakít ki benne.

Ám végül minden másképp történt. Jeremy megszerette a kiadónál dolgozó kollégákat, és tetszett neki az ódon, faburkolatú épület is, melynek utcafrontján régiségkereskedés működött, úgyhogy meghagyta olyannak, amilyen volt – kissé ütött-kopottan, de az eredeti bájában.

Ám miután beszélt az alkalmazottakkal, illetve átfutotta a könyvelésüket, rájött, hogy a kiadó súlyos anyagi gondokkal küzd, és bár korábban soha nem dolgozott ebben az ágazatban, az eszének és a kapcsolatainak köszönhetően – ismerte például egy neves londoni kiadó marketingosztályának vezetőjét – sikerült pénzügyileg szanálnia a céget.

Most, egy évvel később már ő volt az időközben Barker Booksra keresztelt cég vezetője, és a kiadó virágzott. Annyira, hogy az elmúlt negyedévben már nettó nyereséget könyvelhettek el. Jeremy azóta örömmel járt be a munkahelyére, nem úgy, mint korábban, mikor a bankban dolgozott.

Vagyis biztos nem a munkája az oka, hogy mégis elégedetlennek érzi magát.

Ahogy a szerelmi életével is minden a legnagyobb rendben van, bár az utóbbi időben inkább a munkájára koncentrált, mint a nőkre.

Persze a szexuális igényei így is maradéktalanul kielégültek, hiszen sosem jelentett neki gondot találni olyan nőt, aki boldogan elkísérte a különböző társadalmi eseményekre, amelyekből elég sok akadt az életében. Az éjszakát meg ilyenkor többnyire azzal a nővel töltötte, akivel az aznapi rendezvényen részt vett. Persze mindig jó előre tisztázta velük, hogy tartós kapcsolatra ne számítsanak. Neki ugyanis nagyon rossz véleménye van a szerelemről – a házasságról meg pláne. Hála istennek a legtöbb nő ezt megértette, aminek Jeremy örült, mert a szívét nem szívesen törte volna össze egyiknek sem.

Mivel pillanatnyilag semmi nem jutott eszébe, amitől elégedetlen lehetne, elhatározta, hogy végiggondolja alaposabban az életét, amit eddig gondosan került.

Ugyanis sem az önbecsüléséről, sem a pszichoterápiáról nem volt nagy véleménnyel. A fivéreinek például egyik sem segített. Ráadásul tudta ő lélekbúvár nélkül is, miért lett olyan, amilyen. A házassággal kapcsolatos lesújtó véleménye egyértelműen arra vezethető vissza, hogy a szülei már több váláson, illetve házasságon voltak túl, őt viszont már nyolcévesen bedugták egy bentlakásos iskolába, amiről nagyon rossz emlékei maradtak. Ezekre az évekre gondolni sem szeretett, mert a többi gyerek egyfolytában terrorizálta. De ő próbált csak a boldogabb pillanatokra emlékezni az életéből, például a londoni egyetemi évekre, ahol végre szabadon szárnyalhatott az intellektusa. Az anyai nagyanyja annyira örült a jó jegyeinek, hogy megtette őt egyedüli örökösének, azzal a feltétellel, hogy Oxfordban szerez mesterfokozatot.

Így is történt. És mivel neki akkor már jelentős magánvagyonra volt – a nagymamája nem sokkal

azután, hogy beiratkozott az egyetemre, meghalt –, fényűző életet tudott élni, amihez nagyon hamar hozzá is szokott. Tanulni csak annyit tanult, hogy átmenjen a vizsgákon, és egyetlen dolog érdekelte igazán: a szórakozás. Sokat lumpolt, és ha nem lettek volna a barátai, talán teljesen el is züllött volna.

Ránézett az íróasztalán levő fényképre, amelyen Sergio, Alex és ő voltak láthatók. A képet Alex felesége, Harriet csinálta Sergio esküvőjén, ahol ő és Alex voltak a tanúk. Sergio a mostohahúgát, Bellát vette feleségül, és bár Jeremy most már nem gondolta róla, hogy ő is olyan pénzéhes nőszemély, mint az anyja, mégsem tudta elképzelni, hogy tartós lesz a házasság. A szerelem előbb-utóbb elmúlik, ezt tapasztalatból tudta.

Nagyon fájlalta, hogy a legjobb barátaival így meglazult a kapcsolata. Utoljára akkor látta őket, mikor Alex és Harriet esküdtek Ausztráliában. Nagyon hiányoztak neki azok az idők, mikor még mindhárman Londonban laktak, és napi rendszerességgel találkoztak. Hja, akkor még mindhárman aggregények voltak, és nem voltak milliárdosok, mint most.

És még egyikük sem töltötte be a harmincötöt. Ugyanis ezzel az évvel kezdődött minden. Meg azzal, hogy eladták a WoW nevű franchise-hálózatukat egy amerikai vállalatnak. Utána minden megváltozott. Az aggregényklub, amelyet Oxfordban alapítottak, felbomlott, és ez a barátságukra is rányomta a bélyegét.

Jeremy sóhajtott egy nagyot, majd levette a lábát az íróasztalról, előrehajolt, és felemelte a fényképet. Istenem, milyen boldognak tűnnek ezen a képen!

Jeremy nem irigyelte a barátait a házasságuk miatt, de az kifejezetten deprimálta, hogy mostantól alig fogja látni őket. Hiszen Alex és Sergio a jövőben nyilván minden idejüket a feleségükkel és a gyerekeikkel fogják tölteni, nem vele. Pár év múlva meg nem is nagyon fognak már emlékezni a régi szép időkre, legfeljebb akkor éreznek majd egy kis nosztalgiát, ha véletlenül rábukkannak a fényképére egy album lapozgatása közben. És akkor Alex fia talán megkérdezi majd, hogy „Ez meg ki, apa?”. Alex felesége, Harriet ugyanis gyereket vár, aki állítólag fiú lesz.

„Ó, ez Jeremy, egy régi barátom. Együtt jártunk egyetemre Oxfordban. Ő volt az egyik esküvői tanúk. Istenem, milyen rég nem láttam!”

Jeremy frusztráltan lefordította a képet az asztalra, és a mobiljáért nyúlt.

– Az ördögbe is, nem fogom hagyni, hogy idáig fajuljon a dolog! – morogta, és már hívta is Alexet.

Aztán eszébe jutott, hogy Ausztráliában most éjszaka van, tehát gyorsan letette, és elhatározta, hogy inkább ír neki egy e-mailt, és felajánlja, hogy szívesen lenne a megszületendő gyermeke keresztapja. Miután ezt elintézte, újra visszatette a fényképet a helyére, és nekiállt ellenőrizni a cégforgalmi adatokat. Ám alighogy elkezdte, valaki kopogott az ajtón.

– Jöjjön be, Madge!

Madge ugyanolyan gyorsan és határozottan lépett be a szobába, ahogy mindent csinált. Jeremy nem sokkal azután alkalmazta őt személyi asszisztensnek, hogy átvette a kiadó vezetését, mivel az előző tulajdonos titkárnője felmondott. Madge pragmatikus gondolkodását meg a kiadói szakmában szerzett tapasztalatát nagyra értékelte, és kedvelte is őt, ami érzése szerint kölcsönös volt.

– Van egy kis probléma – tért a tárgyra rögtön Madge.

– Éspedig?

– Kenneth Jacobs nem tudja ma levezetni a jótékonyági árverést, mert teljesen be van rekedve. Alig hallottam a telefonban, mit mond.

– Értem – felelte Jeremy, holott nem igazán tudta, miről van szó.

Azt persze tudta, ki Kenneth Jacobs, hiszen ő volt a legnépszerűbb szerzőjük, akinek izgalmas krimijeit anélkül is rajonganak az olvasók, hogy különösebb reklámot kellene csapni nekik. Kenneth mégis hűséges maradt a kiadóhoz, bár megrögzött, idős aggregényként nem túl precízen kezelte az üzleti ügyeit. Jeremy közben újranyomatta Kenneth könyveit, és e-könyvként is megjelentette őket.

– Mégis milyen jótékonyági árverésről beszél?

– Te jó ég! – forgatta a szemét Madge. – Szerencséje, hogy én itt vagyok, mert a maga rövid távú

memóriája egyszerűen siralmas.

– Viszont a fotografikus memóriám kiváló! – vágott vissza Jeremy.

– Hát jó, akkor a jövőben majd lefényképezem magának a dolgokat, ahelyett hogy elmondanám – nyelvelt Madge.

Jeremy általában szerette a titkárnője nyers humorát, bár az is előfordult néha, hogy idegesítette.

– Tegye azt! De addig is árulja el nekem, mi ez az árverés. És akkor majd kitaláljuk, hogy lehetne orvosolni a problémát.

Közben kezdett már derengeni neki, miről van szó. Úgy látszik, mégsem teljesen hülye.

– Azt hittem, a jótékonysági árverés kifejezés nem szorul különösebb magyarázatra – sóhajtott Madge. – De itt most nem erről van szó. A legutóbbi hasonló rendezvény után azt mondta, ne fogadjak el több ilyen meghívást, mert inkább felvágja az ereit, mint hogy még egyszer végig kelljen hallgatnia ennyi unalmas beszédet és végigennie ennyi rossz ételt. Meg azt is mondta, hogy szívesen adakozik, de nem teszi ki magát többé olyan kínoknak, amelyeket annak idején az apja bankjában kellett átélnie. És még azt is mondta, hogy...

– Igen, tudom! – szakította félbe Jeremy türelmetlenül. – Tudom, mit akar mondani. De a legutóbbi jótékonysági rendezvény egy vacsora volt, nem egy olyan érdekes esemény, mint egy árverés. Szorítkozzon, kérem a tényekre, és ne tartson nekem kiselőadást!

Madge meghökkent egy kicsit.

– Hát jó. Szóval az árverés a Chelsea Hotel báltermében lesz, és a bevételt két belvárosi anyaotthon kapja majd. Előtte első osztályú vacsorát fognak felszolgálni. Szerintem már abból össze fog jönni rengeteg pénz, mivel már maga az asztalfoglalás egy vagyona került. Gondolom, csupa előkelő és híres ember lesz ott. Magát az aukciót Kennethnek kellett volna levezetni, aki egyben azt is felajánlotta, hogy a legtöbbet ajánló személy szerepelni fog a következő könyvében. Más szerzők is csináltak már ilyet, de Kenneth még soha. Szegény fickónak szörnyű büntudata van, hogy cserben kell hagynia Alice-t, aki ezt az egészet megszervezte. Szóval én megígértem neki a maga nevében, hogy beugrik helyette.

– Á, szóval erről van szó! – vont össze a szemöldökét rosszállóan Jeremy.

Madge egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán mosolyogni kezdett.

– Gondolom, azt szeretné, ha én is magával mennék, ugye? – kérdezte.

Jeremy elvigyorodott.

Madge megkönnyebbült. Az a helyzet, hogy nagyon kedvelte a főnökét. Ami a nőkhöz való viszonyát illeti, egy kicsit talán túlságosan csapodár – legalábbis ő ezt hallotta róla –, de jó ember, és főleg jó főnök. Okos, megfontolt és meglepően empatikus. Nem kételkedett benne, hogy egy nap ő is talál majd egy lányt, akibe beleszeret, és akit feleségül fog venni.

– Ami azt illeti, jól el tudja bizonytalanítani az embert – mondta. – Akkor felhívhatom Alice-t, és megmondhatom neki, hogy vállalja a feladatot? Vagy inkább felhívja maga?

– Mit javasol, Madge?

Ez is tetszett neki a főnökében. Hogy mindig kikéri a véleményét, sőt időnként hallgat is rá.

– Nos, szerintem jobb, ha maga hívja fel, hogy megnyugodjon. Nagyon idegesnek tűnt. Nyilván új még a szakmában.

– Rendben – bólintott Jeremy. – Akkor adja ide a telefonszámát.

Madge már készenlétben tartotta a számot.

– Milyen előrelátó – jegyezte meg a férfi, mikor odanyújtotta neki a cetlit.

– Maga viszont roppant segítőkész – felelte Madge mosolyogva, majd elhagyta a szobát.

Jeremy magában elvigyorodott, és bepötyögte Alice számát a telefonjába.

– Alice Waterhouse – szólta bele a nő a telefonba kifejezetten hivatalos hangon.

Választékos kiejtéséből Jeremy arra következtetett, hogy valamelyik magán-leányiskola növendéke lehetett. Az ilyenek az iskola elvégzése után többnyire marketinges állásokban vagy jótékonysági szervezeteknél helyezkednek el, hogy később a sok jól szituált férfi közül választhassanak maguknak férjet, akiket a munkájuk során megismernek.

Jeremy nem volt oda a jó családból való nőkért, ami tekintettel a saját származására sokak

számára elég álszent dolognak tűnhetett. Régebben nem is volt ilyen válogatós. Ha egy lány csinos volt, és vonzódott hozzá, akkor a karaktere édes mindegy volt neki. Ám mostanában már kifejezetten untatták a jó családból való nők – mind az ágyban, mind azon kívül. Idegesítette, hogy elvárták, egyfolytában bókoljon nekik, és szórakoztassa őket.

Lehet, hogy az ellentétek tényleg vonzzák egymást, mert őt azok a nők, akiknek dolgozniuk kellett a megélhetésükért, és nem számíthattak apuci pénzére, sokkal jobban érdekelték.

Ez a finom beszédű Alice Waterhouse viszont bizonyára egy afféle kis apuci kedvence hercegnő.

– Itt meg Jeremy Barker-Whittle – mondta.

Jeremy nagyon is tisztában volt vele, milyen hatással van a nőkre mély, érzéki hangja. Sergio és Alex mindig azzal idegesítették, hogy rádiós riporterként egy vagyont kereshetne. Azok, akik csak telefonon keresztül ismerték, néha meg is lepődtek, mikor először találkoztak vele személyesen. Többnyire idősebbnek és erősebb testalkatúnak képelték.

Jeremy azt kérdezte magától, vajon ő is hamis képet festett-e magában Alice Waterhouse-ról, ám aztán arra jutott, hogy biztos nem.

– Én vagyok Kenneth Jacobs kiadója – magyarázta. – Úgy néz ki, hogy én fogom levezényelni a ma esti árverést.

– Ó, ez igazán nagyszerű! – mondta Alice Waterhouse olyan hangon, mint akinek hatalmas kő esett le a szívéről. – Madge már mondta, hogy talán elvállalja, de nagyon aggódtam, mert nagyon nagy bajban lettem volna, ha nem. Úgyhogy köszönöm.

Jeremy maga sem értette miért, de hirtelen valami megmagyarázhatatlan szimpátiát érzett a lány iránt.

– Igazán nincs mit.

Világéletében szerette szórakoztatni az embereket, úgyhogy egy árverés lebonyolítása nyilván testhez álló feladat.

– Nyugodtan hozhat magával valakit – ajánlotta fel Alice. – Két helyet foglaltattam Mr. Jacobs számára a VIP-asztalnál, de mivel ő nem akart hozni senkit, én ültem volna mellette.

– Nem hozok senkit, egyedül megyek – közölte Jeremy. Bár Ellennek szólhatott volna, aki ügyvéd volt, és akivel kedvelték egymást, sőt időnként közös programot is csináltak, de Ellen most hivatalos ügyben éppen Washingtonban tartózkodik. – Kennethhez hasonlóan én is megrögzött, öreg agglegény vagyok – tette hozzá. – Úgyhogy megtiszteltetésnek tekinteném, ha ma este maga mellett ülhetnék.

– Részemről a szerencse.

– Gondolom, szmokingban kell mennem.

– Igen. Miért, ez gond?

– Nem, egyáltalán nem – mosolygott Jeremy önelégülten.

Ha valamire büszke volt, akkor az a jó ízlése. Ismerte a divatot, és adott rá, hogy mindig makulátlan legyen a megjelenése. A ruhatárában a sportostól az elegánsig minden megtalálható volt. Eldöntötte, hogy ma este azt az öltönyt fogja felvenni, amit Sergio esküvőjére csináltatott magának Milánóban.

Mikor Alice újra hálálkodni kezdett, félbeszakította, és megkérdezte, hol és mikor találkozzanak aznap este. Majd miután megszerezte a szükséges információt, elbúcsúzott a lánytól, letette a telefont, és kiszólt Madge-nek.

A titkárnője rögtön be is dugta a fejét az ajtón.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen, de lenne egy kérdésem. Találkozott már maga személyesen ezzel az Alice-szel?

– Nem, csak telefonon beszéltünk.

– Melyik marketingcégnek dolgozik?

Madge kicsit megrökönyödve nézett rá.

– Egyiknek sem. Illetve... nem mondtam magának, hogy két anyaotthonnak dolgozik?

– Nem, Madge, ezt nem említette.

– Bocsánat, azt hiszem, ma én is egy kicsit szórakozott vagyok. Szóval Alice azt mesélte, hogy a

szervezetük nem tud megfizetni egy hivatásos adománygyűjtőt, ezért mindent neki magának kell csinálnia. És mondhatom, nincs könnyű dolga.

– Gondolom – értett egyet vele Jeremy.

Úgy látszik, mégiscsak tévedett ezzel az Alice-szel kapcsolatban. Persze gazdag szülők gyerekeinek is lehet fejlett a szociális érzékük, ők is segíthetnek a náluk kevésbé szerencsés embertársaiknak, de tapasztalata szerint az ilyesmi nagyon ritka. Alice Waterhouse csodálatos lány lehet. Elhatározta, hogy mindent meg fog tenni az aukció sikere érdekében. És már előre örült, hogy személyesen is megismerkedhet ezzel a nagyszerű és rejtélyes nővel.

2. FEJEZET

– Nagyon tetszik a ruhád, kösz, hogy kölcsönadod – mondta Alice a lakótársnőjének, Fionának a tükör előtt forgolódva.

A szűk fekete koktélsruha úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna, viszont teljesen szabadon hagyta a vállát, ezért elhatározta, hogy a hátára azért majd terít valamit, hogy addig se fázzon, amíg odaér a szállodához. Mert bár már nyár volt, az esték még meglehetősen hűvösek voltak.

– Szívesen – felelte Fiona. – Remélem, sikered lesz benne.

A szavai Alice-nek a Kenneth Jacobs kiadójával folytatott telefonbeszélgetését juttatták eszébe. Milyen szimpatikus férfi! És milyen kellemes a hangja! Valószínűleg sokkal alkalmasabb egy árverés levezénylésére, mint Mr. Jacobs.

– Hidd el, szívesebben mennék veled a jótékonysági rendezvényre, mint hogy Alistair szüleivel vacsorázzak – mondta Fiona. – De a jövőendő anyósomnak ma van a születésnapja, és biztos megsértődne, ha nem jelennék meg.

– Hát, valószínűleg – értett egyet vele Alice, és titokban örült, hogy neki nincsenek ilyen gondjai. Ő ugyanis soha nem fog férjhez menni.

– Tényleg fantasztikusan nézel ki – dicsérte Fiona. – Bár nekem lenne olyan alakom, mint neked! Meg olyan hajam.

Alice-t kicsit meglepte a bók. Bár a szép szőke hajával ő is elégedett volt, az alakját nem tartotta különösebben jónak. Nem volt túlságosan magas vagy sudár termetű, legfeljebb Fionához képest, de a barátnője így is elképesztően szexi a dús barna hajával és a buja testével, amely mágnesként vonzza a férfiak tekintetét. Nem mintha irigyelte volna érte, hiszen az utolsó, amire vágyott, az a feltűnés volt.

– Neked sokkal jobban áll ez a ruha, mint nekem – folytatta Fiona. – Nekem szinte kifolyik belőle a mellem. Ha felveszem, minden férfi engem bámul. Alistair meg is tiltotta, hogy hordjam, úgyhogy ha akarod, neked is adom, kicsim.

Alice nem szerette, ha Fiona „kicsimnek” nevezi, mintha sokkal fiatalabb lenne nála, holott egykorúak voltak. Ráadásul egyáltalán nem érezte már magát annak a naiv fiatal lánynak, aki annak idején egy szál sporttáskával költözött ide hozzá. Gyerekkorukban egy iskolába jártak, de már akkor sem ugyanazokban a körökben mozogtak. Fiona címét is csak onnan tudta, hogy a lány annak idején mindenkinek eldicsekedett vele, hogy gazdag papája a tizennyolcadik születésnapjára vett neki egy lakást Kensingtonban.

Alice nagyra értékelte, hogy Fiona befogadta őt, és egészen addig, amíg el nem kezdett keresni, még lakbért sem kért tőle. Aztán mikor közölte vele, hogy most már elköltözik, mert nem akar a terhére lenni, Fiona maga kérte, hogy maradjon, mert szeret együtt lakni vele. A hét év alatt elég közel kerültek egymáshoz. Fiona azt is tudta, miért nem akar Alice senkivel járni, de még mindig nem adta fel a reményt, hogy a barátnője egy szép napon mégis megtalálja majd a férfit, akiben meg tud bízni, és akit szeretni tud.

– Mondtam már, hogy Kenneth Jacobs az utolsó pillanatban lemondta az árverés levezetését? – kérdezte Alice, miközben a barátnője éppen valami finom parfümöt fújta magára. – Teljesen elment a hangja.

– Jaj, ne! – kiáltotta Fiona. – Micsoda pech!

– Igen, először én is pánikba estem.

– Ugyan már! Te és a pánik! – nevetett Fiona. – Ahogy ismerlek, rögtön eszedbe jutott valami megoldás.

Alice mindig jót mulatott rajta, hogy a barátnője mennyire bízik az ő zseniális szervezőképességében, holott hozzá képest ő valószínűleg labdába sem rúghat.

– Mázlím volt. Kenneth megadta nekem egy kedves hölgy telefonszámát a Barker Books

kiadónál, és mielőtt egyáltalán felfoghattam volna, mi történt, visszahívott a kiadó tulajdonosa, és felajánlotta, hogy beugrik Mr. Jacobs helyett.

– Hú, ez tényleg szerencse!

– Az. Ráadásul a fickónak gyönyörű hangja van. De most már muszáj készülődni, mert bármelyik pillanatban itt lehet a taxi. Hétkor találkozom Barker-Whittle úrral a szálloda előtt.

– Mit beszélsz? – Fiona szemlátomást teljesen meghökkent. – De remélem, nem Jeremy a keresztneve az illetőnek.

– De igen, legalábbis így mutatkozott be – ráncolta a homlokát zavartan Alice. – Miért, mi a baj veled? Talán ismered?

– Csak az veled a baj, hogy ő London egyik leghírhedtebb nőfalója. Elképesztően néz ki, és hihetetlenül sármos. A nővérem egyszer találkozott vele, és azóta is róla áradozik. Azt mondja, még életében nem látott hozzá foghatóan jó pasit. Ha tudtam volna, hogy veled találkozol ma este, biztos nem adtam volna kölcsön ezt a szexi ruhát.

Bár Alice-t kicsit nyugtalanította, amit most megtudott, de legjobban az bosszantotta, hogy Fiona feltételezi róla, van a világon olyan playboy, aki el tudja csavarni a fejét. Nem, ez egész biztosan nem fog sikerülni ennek a Barker-Whittle-nek sem, különösen így, hogy előre figyelmeztették.

– Most, hogy szóltál, már végképp nem történhet baj – felelte. – De különben is, tudod, hogy én immunis vagyok az efféle pasikra.

Ami azt illeti, ez egyáltalán nem volt igaz. Alice mindig is vonzódott a jóképű Don Juanokhoz. Elsősorban a filmsztárokhoz, de a hozzájuk hasonló hús-vér férfiakkhoz is. Egészen addig, amíg egyszer nem járt egy ilyennel, mert azt később keservesen megbánta. Persze azóta sem volt egészen immunis, de megtanulta a leckét. Úgyhogy ha ez a Barker-Whittle azt képzelem, hogy az aukció után majd veled megy haza, akkor nagyon téved.

– De én ezt nem értem – mondta Fiona a homlokát ráncolva. – Jeremy nem kiadótulajdonos, hanem bankár.

– Lehet, hogy régen az volt, most már kiadója van.

– Furcsa. Bár amennyi pénze van, akárhova be tudja vásárolni magát. Ez a família tényleg kőgazdag.

– Látom, mindent tudsz róla.

– Hát igen, Melody teljesen odavolt érte, és mindent kinyomozott, amit csak lehet.

– És van még valami, ami nekem is érdekes lehet?

– Nem nagyon. Mindenesetre ne hidd el egy szavát sem! És eszedbe ne jusson randizni vele!

Alice majdnem hangosan felnevetett.

– Ez a taxim lesz – mondta később, mikor megszólalt a telefonja. – Akkor további szép estét neked. Értem meg ne aggódj! Jeremy Barker-Whittle még egy csókot sem fog kapni tőlem.

De Fionát szemlátomást nem nagyon sikerült meggyőznie. Alice nem sokkal hét után lépett be a szálloda előcsarnokába, és rögtön megpillantotta a férfit. Fionának igaza volt, gondolta kellemetlenül meglepve.

Barker-Whittle egy kanapén ült, és éppen telefonált. Bár többen is tartózkodtak az előcsarnokban, Alice rögtön tudta, melyikük Jeremy. Ő volt ugyanis az egyetlen, aki fekete szmokingot viselt, és akire első ránézésre ráillett a playboy kifejezés. Tényleg elképesztően festett, látszott rajta, hogy nagyon gazdag, és valami utánozhatatlan elegancia áradt belőle. Az a típus, akit a férfiak mind irigyelnek, és aki után bomlanak a nők.

Ez rá, Alice-re persze nem vonatkozik, de azért neki is felgyorsult egy kicsit a szívverése, mikor meglátta. Vett egy nagy levegőt. Szerencsére a férfi még nem fedezte fel őt, így volt egy kis ideje, hogy felvértezze magát ellene. És hogy alaposabban szemügyre vegye. Világosbarna, hullámos hajfürtjei szexin a homlokába lógtak, erős, szép egyenes orra volt, és világítóan kék szeme, amely rögtön érdeklődően megcsillant, mikor felemelte a fejét, és észrevette Alice-t. Azonnal eltette a telefonját, felállt, és mosolyogva elindult feléje.

A mosolya kedves volt, a szája érzéki, a fogsora hófehér... A lány érezte, hogy furcsán liftezni

kezd a gyomra.

– Kérem, mondja, hogy maga Alice – kérte a férfi azon a gyönyörű, mély hangon, ami már a telefonban is elkápráztatta. Ennek a férfinak a szájából még az ő neve is elképesztően szexin hangzik. Pedig világéletében gyűlölte a nevét, mert régimódinak és túlságosan kislányosnak találta.

Nos, nem lesz könnyű ellenállni Jeremy Barker-Whittle vonzerejének, de neki sikerülni fog. Ám ehhez gyorsan fel kell vennie a jégkirálynőálarcot, amit a hasonló férfiak jelenlétében viselni szokott.

– Igen, én vagyok – felelte hűvösen, ellenállva a kísértésnek, hogy viszonozza a férfi mosolyát.
– Maga pedig bizonyára Jeremy Barker-Whittle.

Hoppá! – gondolta Jeremy. Nem volt ő hozzászokva, hogy a nők ilyen kimértek legyenek vele. Főleg az olyan szexi nők, mint Alice. Nem értette, miért lett a lány hirtelen ilyen tartózkodó, mikor a telefonban még olyan kedves volt. És más magyarázat nem jutott eszébe, mint az, hogy ő akkor öreg agglegénynek nevezte magát, és Alice most úgy érzi, becsapta.

Most már mindegy. Jeremy, most az a feladatod, hogy elvárásold őt, mert ha nem, egy fabatkát sem fog érni az estéd.

Ami nagy szégyen lenne, ha meggondoljuk, hogy mindig is bukott a szőke jégkirálynőkre, különösen azokra, akiknek ilyen szép kék szemük és ilyen érzéki szájuk van.

– Kérem, szólítson egyszerűen Jeremynek! – mondta, miközben titkon tetőtől talpig végigmérte a lányt. – Engem senki nem hív Barker-Whittle úrnak. Még Madge sem – tette hozzá mosolyogva.

– Mi? Ja, igen, persze...

Szemlátomást sikerült Alice-t kicsit összezavarnia, ami nem baj, hiszen éppen ez volt a szándéka. A másodperc törtrészéig ugyanis a lány megint olyan volt, mint a minap a telefonban: kedves és hálás. De aztán gyorsan újra felvette a jégkirálynőálarcot.

De Jeremy úgy döntött, nem hagyja megtéveszteni magát a látszattól. Végül is van rá egy egész estéje, hogy felolvassza a lányt. Ráadásul imádta az ilyen kihívásokat. Ugyanis nem sűrűn fordult vele elő, hogy az ellenkező nem tagjai megpróbáltak volna távolságot tartani tőle. Azt is rögtön észrevette, hogy Alice ujján nincs gyűrű, tehát nyilván nincs se férje, se vőlegénye. Persze barátja vagy élettársa attól még lehet, de akkor meg nyilván nem egyedül lenne itt.

Nem, pillanatnyilag biztos nincs férfi az életében, döntötte el magában. Ezzel a hozzám-ne-érj attitűddel nyilván mindenkit elriaszt.

Jeremy magabiztosan elmosolyodott. Csakhogy ő nem mindenki. Neki senki és semmi nem állhat az útjába, ha egyszer elhatározza, hogy elcsábít egy nőt. Márpedig Alice már akkor felkeltette az érdeklődését, amikor meghallotta a hangját a telefonban, és most, hogy már látta is, másra sem vágyott, mint hogy lefeküdjön vele. Addig nem nyugszik, amíg el nem éri, hogy randizzanak.

– Szeretném, ha megmutatná nekem a termet – mondta. – Csak előbb hadd segítsem le a kabátját.

Alice kicsit megijedt a gondolattól, hogy levegye a kabátját, és még jobban kitegye magát a férfi sóvár tekintetének. Mert természetesen feltűnt neki, hogy megbámulta.

Tisztában volt vele, hogy a férfiak vonzónak találják – amiben osztozott az összes többi jó alakú, szép arcú szőke nővel –, ő azonban nem szerette, ha túl sok figyelem irányul felé. Ezért aztán általában nem is sminkelte magát, a haját pedig kislányos lófarokba fogva viselte. De érezte, hogy aznap este sikerült a legjobbat kihoznia magából.

Vajon miért vett fel ilyen szexi ruhát, és miért fújta be magát ezzel a finom parfümmel? Ha sejtette volna, hogy az estét egy olyan férfi társaságában tölti, aki felébreszti benne a vágyat, hogy más nő legyen, biztos nem teszi.

Szerencsére a haját azért feltűzte, így nem volt annyira kihívó a megjelenése, mintha kibontva viselte volna, és még azzal a gondolattal is eljátszott, hogy nem veszi le a kabátját, de Barker-Whittle már ott állt mögötte, hogy lesegítse róla. És őszintén szólva ő is nevetségesnek találta volna, ha az estét kabátban tölti.

Ahogy lehúzta a vállán a kabátot, a férfi ujja hozzáért a tarkójához, Alice pedig egész testében

megremegett. Ettől a spontán testi reakciótól annyira megbénult, hogy hirtelenjében még visszafordulni is elfelejtett.

Úgy látszik, ennek a férfinak mágikus hatalma van felette, ha egyetlen érintésével ilyen hatást képes kiváltani. Márpedig ez veszélyes.

Korábban is fordult már elő vele, hogy erős szexuális vonzalmat érzett valaki iránt, de ez még azelőtt volt, hogy ennyire bizalmatlanná vált volna a férfiakkal szemben. Kamaszkorában egészen lenyűgözte őt a nemiség, és egyfolytában jóképű színészekről fantáziált. Míg aztán az egyetlen meg nem ismerkedett egy vonzó, fekete hajú férfival, aki elhitette vele, hogy őszinte érzéseket táplál iránta. Istenem, mekkora tévedés volt bízni benne! Ám olyat, amit ennek a Barker-Whittle-nek az érintése váltott ki belőle, még soha nem érzett. Arra gondolt, hogy milyen jó lenne könnyelműnek lenni, elfelejteni a keserű csalódást, figyelmen kívül hagyni Fiona intelmeit, és egyszerűen ágyba bújni vele. Csakhogy ez ostobaság, ráadásul éppen ez az, amit a férfi akar. Ezért playboy. Márpedig egy playboynak egyetlen célja van az életben: a lehető legtöbb nővel ágyba bújni.

De én nem fogok lefeküdni vele, döntötte el magában. Se ma, se máskor.

– Elszaladok a kabátjával a ruhatárba – közölte Jeremy, mikor Alice végre visszafordult hozzá.
– Aztán kezdődhet az este.

Mennyi méltóság és elegancia van a járásában! – állapította meg magában Alice, miközben nézte, ahogy a férfi távolodik. Semmi kapkodás, semmi határozatlanság...

Sajnos, túl gyorsan visszajött, és ezúttal leplezetlen csodálattal mérte végig.

– Istenien áll magán ez a ruha – állapította meg, majd megfogta a lány könyökét és húzni kezdte a lift felé. – Jöjjön, a bálterem állítólag az első emeleten van!

Alice azonban elhúzódtott tőle, és egy pillantással értésére adta, hogy a jövőben tartózkodjon az efféle bizalmaskodástól. Magában pedig eldöntötte, nem fogja hagyni, hogy a férfi az este folyamán bármikor is átvegye felette az irányítást.

Nem, erről szó sem lehet!

Jeremy igyekezett elfojtani gúnyos mosolyát. Nem tehetett róla, de Alice Waterhouse egy viktoriánus szerelmes regény hősnőjére emlékeztette. Prűd és gátlásos, megveti a férfiakat, különösen azokat, akik arra vetemednek, hogy megérintsék szűzies testét.

Szóval Alice tökéletes lenne egy ilyen szerepre, kivéve három dolgot: az első a pánt nélküli, testhezálló ruhája, amelyben nem volt nehéz elképzelni, hogy nézhet ki meztelenül. Hogy lapos a hasa, feszes a melle, csodálatosan karcsú a dereka és hosszú a lába, a csípője és a fenéke viszont elég formás és gömbölyű ahhoz, hogy az ember azonnal meg akarja simogatni.

A második, hogy a megérkezésekor mindennek tűnt, csak prűd szűz lánynak nem. Jeremy biztos volt benne, hogy Alice az első pillanattól ugyanúgy vonzódik hozzá, ahogy fordítva. A harmadik dolog pedig, ami a viktoriánus szűz lány képével nehezen összeegyeztethető, hogy a lány egész testében megremegett, mikor ő hozzáért a tarkójához – ami egyébként véletlen volt, hiszen neki soha nem volt szüksége különböző trükkökre, hogy nőket elcsábítson. Hogy Alice mégis ennyire intenzíven reagált az érintésére, az magáért beszél.

Tehát az alatt a rövid idő alatt, amíg felértek az első emeletre, Jeremy eldöntötte magában, hogy Alice Waterhouse egyszerűen csak jó színésznő, a jégkirálynősége pedig pusztán szerep. Bár az okokat nem értette pontosan, de elhatározta, hogy kideríti.

Alice is tudta, hogy a bálterem az első emeleten van, hiszen járt már itt korábban, hogy megnézzze, minden rendben van-e, a névkártyákat pedig saját kezűleg tette ki az asztalokra.

A liftből ő szállt ki előbb, mert nem akart Jeremynek alkalmat adni rá, hogy újra megfogja a könyökét. Nem szeretett udvariatlannak látszani, de tudta, ezúttal nincs más választása, ha nem akarja, hogy ezek az érintések olyan testi reakciókat váltsanak ki belőle, amelyeket aztán nem tud ellenőrzése alatt tartani.

– A terem arra van – mondta, és előresietett a folyosón.

Jeremy könnyedén tartani tudta vele a lépést, hiszen jóval magasabb volt a lánynál, és a lába is

hosszabb. Ráadásul Alice a szűk ruhájában és a magas sarkú cipőjében amúgy is lassabban tudott menni.

A folyosó végén volt egy előtér, ahol a szálloda alkalmazottai éppen az utolsó simításokat végezték a bárpulton.

– Az üdvözlő italt fél nyolckor szolgáljuk fel – közölte velük Alice, és kinyitotta a bálterembe vezető kétszárnyú ajtót. És most már nem tudta elkerülni, hogy ránézzen a kísérijére. – A vacsora hivatalosan fél kilenckor kezdődik. Azért kértem, hogy jöjjön már hétre, hogy legyen ideje átnézni a tárgyakat, és eldönthesse, hogyan akarja csinálni.

– Hogyan akarom csinálni? – kérdezte a férfi hihetetlenül érzéki hangon, és megfogta az ajtót, hogy ne csukódjon be.

Alice felsóhajtott. Igen, szemlátomást igazi lovaggal van dolga. Nyilván az is a csábítás része, hogy játssza az úriembert. Biztos a kocsi ajtaját is kinyitja a nőknek. És ha lefekszik velük, mindig használ gumit.

Alice megrémült. Te jó ég, ez meg hogy jutott eszébe? Persze tetszik neki Jeremy Barker-Whittle, ahogy nyilván minden nőnek, hiszen elképesztően vonzó férfi, de ettől még nem kellene azon törnie a fejét, vajon hogy viselkedhet az ágyban.

Másfelől viszont... mikor a tekintete Jeremy világítóan kék szeméről szexi ajkára vándorolt, óhatatlanul eszébe jutott, hogy mi lenne, ha mégis lefeküdné vele. Ha Fiona nővére még mindig róla áradozik, akkor biztos nagyon jó az ágyban. Melody ugyanis igazi partiarc, aki Fiona szerint bárkivel hajlandó ágyba bújni, aki nadrágot visel. Úgyhogy nyilván Jeremyvel is lefeküdt.

– Nagyon csendes lett – mosolygott rá a férfi.

Alice zavartan pislogott.

– Bocsánat, csak éppen eszembe jutott egy probléma.

– Olyasmi, amiről nekem is tudnom kell?

– Nem, egyáltalán nem. – Alice örült, hogy nem az a pirulós fajta. Korábban az volt, de aki egy anyaotthonban dolgozik, hamar leszokik a pirulásról. – Csak rájöttem, hogy az ültetőkárttyák kiosztásánál elkövettem egy hibát. – Olyan meggyőzően hazudott, hogy maga is meglepődött rajta. – De szerencsére még korrigálható a tévedés. A „hogyan”-nal kapcsolatban meg arra céloztam, hogy az árverést egy menetben vacsora után, vagy részletekben, az egyes fogások közt elosztva akarja lebonyolítani.

– Természetesen az utóbbi. Akkor a vendégek nem kezdenek el unatkozni, és nem megy el a kedvük a vásárlástól.

– Igaza lehet. Rendben, akkor jöjjön velem, kérem!

Mikor Jeremy elindult Alice után a bálterembe, még mindig sokkal jobban élvezte a gömbölyű feneke látványát, mint hűvös társalgásukat. Bár Alice nem volt már annyira kimért, mint az elején, még mindig nem érezte, hogy érdemes lenne beszélgetést kezdeményezni vele, hogy megtudja, ki is valójában, és alkalma legyen randira hívni. De szerencsére van még néhány órája, hogy elérje a célját.

Közben a székeket és asztalokat kerülgetve odaértek a színpadhoz.

– El vagyok ragadtatva – mondta. – Nagyszerűen megszervezett mindent.

Alice azonban meg sem állt, sőt még csak hátra sem fordult.

– Igen, remélem – vetette oda a válla fölött.

Jeremy a homlokát ráncolta. Vajon mi lehet a baj? Hiszen biztos nem minden férfi ismerősével ilyen. Vajon személy szerint vele van gondja, vagy valami más áll a dolog hátterében?

– És ezt az egészét egyedül csinálta? – kérdezte.

– Igen, nagyjából – felelte Alice. – Bár a szálloda személyzete azért sokat segített.

Odaértek a színpadhoz, amelynek közepén szónoki emelvény állt mikrofonnal, mögötte hosszú asztal, rajta különböző tárgyak és borítékok meg egy felnyitott fedelű laptop. Nyilván Alice fog ott állni, ő nyújtja majd oda neki a tárgyakat, és írja bele a számítógépbe a győztesek nevét, valamint az összeget, amennyiért elkelt a tárgy.

A színpadra vezető lépcső aljában Alice megállt, és végre odafordult hozzá. Az arca kicsit

kipirult, de a tekintetéből továbbra is hidegség áradt.

– Letettem a tárgyakat meg a listát az asztalra. Talán átnézhetné őket, amíg én kijavítom az ültetésben elkövetett hibát.

– Rendben.

Alice elindult az egyik asztal felé, Jeremy meg egy darabig még nézett utána, aztán megvonta a vállát, és felment a színpadra.

Az elárverezendő dolgok listája hosszú volt, és változatos. Vacsorajegyek ötcsillagos éttermekben, hétvége egy B&B hotelben Weymouthban, hosszú hétvége Spanyolországban, koncertjegyek, repülőutak különböző európai nagyvárosokba, egy divatos kortárs festő olajfestménye Cambridge hercegnőjéről és végül a privilégium, hogy az illető név szerint meg lesz említve Kenneth következő krimijében.

Jeremy gyorsan átfutotta a listát. Aztán visszatette az asztalra, és szemrevételezte a kalapácsot. Mikor próbaképpen ütött vele egyet, a hangja úgy visszhangzott a teremben, hogy még a pincérek is felkapták rá a fejüket. Alice-t viszont már nem látta sehol. Jeremy azon tűnődött, vajon a probléma az ültetőkártyákkal csak ürügy volt-e, hogy elmenekülhessen.

A kezét ökölbe szorítva lejött a színpadról, és elindult a kijárat felé. Kezdett elege lenni ebből az egészből. Alice viselkedése teljesen összezavarta. Vajon mi baja lehet vele? Hiszen őt kedvelni szokták a nők. Nem volt hozzászokva, hogy levegőnek nézzék.

Mikor kiment, megállapította, hogy Alice az előcsarnokban sincs, pedig közben már kezdtek szállingózni a vendégek. De a szőke szépségnek nyoma sem volt.

– Nahát, Jeremy Barker-Whittle! – hallott egyszer csak egy férfihangot a háta mögül. – Micsoda véletlen!

Jeremy kellenlenül megfordult. George Peterson volt az, az egyik ügyfele még abból az időből, mikor befektetési tanácsadóként dolgozott. George az ötvenes éveiben járhatott, és a felesége is nagyjából annyi lehetett. Jeremy becsülte érte, hogy nem cserélte le őt valami fiatal modellre.

– A minap éppen magáról beszéltünk Mandyvel, ugye, drágám? Azt kérdeztem tőle, mi lesz velünk most, hogy Jeremy már nem vigyáz a pénzünkre? A múlt hónapban úgy felhúztam magam egy kisebb tőzsdei veszteségen, hogy eladtam az összes részvényemet, és a pénzt betettem egy bankba.

– Ez egyáltalán nem volt rossz döntés, George. A tőzsdei árfolyamok pillanatnyilag teljesen kiszámíthatatlanok. Persze a számláján nem fog sokat fialni a pénze. Nem akar inkább ingatlanba fektetni?

– Na, mit mondtam, drágám? Jeremy szemlátomást még mindig a kor ütőerén tartja a kezét. És mivel tölti mostanában a napjait? Talált már magának valami rendes barátnőt, vagy még mindig olyan zavarosak a nőügyei?

A sors iróniája, hogy Alice éppen ebben a pillanatban úszott be Jeremy látóterébe. Egy pohár pezsgővel a kezében mosolyogva járkált a vendégek közt, és mindenkivel váltott néhány szót. Mikor a pillantásuk találkozott, Jeremy rámosolygott.

George kíváncsian hátrafordult.

– Hú, de csinos! – állapította meg, szerencsére nem túl hangosan. – Ő a ma esti randija?

– Nem – felelte Jeremy. – Ő az, aki ezt az árverést szervezte. Alice Waterhouse a neve. Alice! – kiáltott oda neki. – Szeretném bemutatni magának két régi barátomat.

Nagyon elégedett volt. A lány ezúttal tényleg nem tud kitérni az útjából.

– Ismerem Alice-t – kapcsolódott be a beszélgetésbe Mandy is. – Beszéltem vele telefonon, miután megkaptuk a meghívót. Elmondtam neki, hogy nagy rajongója vagyok Kenneth Jacobs könyveinek, ő pedig megígérte, hogy ez esetben egy asztalhoz fog ültetni minket.

3. FEJEZET

Alice udvariasan mosolygott, mikor Jeremy bemutatta a barátainak, és a Mandyvel folytatott telefonbeszélgetése is mindjárt eszébe jutott.

– Ó, rettentően sajnálom! – mondta, és örült, hogy addig sem kell Jeremy elbizakodott képét néznie. – Sajnos, Mr. Jacobs ma nem tud jönni, mert megfázott, és elment a hangja. De az árverezésre így is sor kerül, mivel a kiadója volt olyan kedves, és elvállalta az aukció lebonyolítását.

És itt vetett Jeremyre egy mézédes műmosolyt.

– Micsoda? – kerekedett el George szeme. – Csak nem magáról beszél, Jeremy?

– De igen.

– És mégis mióta maga Jacobs úr kiadója?

– Azóta, hogy hátat fordítottam a bankszakmának.

– Hogyhogy? Ezek szerint könyvkiadással is lehet sok pénzt keresni?

– Valószínűleg nem – felelte Jeremy. – De ahogy a Biblia írja, nem csak kenyérrel él az ember.

– Hát ez jó! – nevetett George. – Egy Barker-Whittle, aki tesz a pénzre!

Alice észrevette, hogy Jeremynek egy másodpercre eltűnt a csillogás a szeméből. Nem mintha érdekelte volna, hogy miért...

A következő pillanatban megállt mellettük egy pincér tálcával a kezében, és megkérdezte, kérnek-e pezsgőt vagy narancslevet. Alice-en kívül, akinek volt már a kezében egy pohár, mindenki pezsgőt kért. Ő azonban elhatározta, hogy nem iszik egy korty alkoholt sem, mivel úgy érezte, egy ilyen Casanova társaságában muszáj teljesen józannak maradnia. És nagyon nem örült, hogy nem sikerült megvalósítania az elhatározását, miszerint vacsoráig kerül vele minden találkozást.

– Azt hiszem, most már vissza kell mennem a többi vendéghez. A vacsoránál találkozunk, ugyanis egy asztalnál ülünk.

– Jaj, de örülök! – csapta össze a kezét örömeiben Mandy.

– Én viszont magával megyek – közölte Jeremy váratlanul.

– Nem kell! – vágta rá Alice ijedten. – Maradjon nyugodtan a barátaival!

– Erre semmi szükség – jelentette ki George – Menjének csak nyugodtan együtt.

Alice nem tudta nem észrevenni a cinkos mosolyt a férfi arcán. Vajon mit mondhatott neki Jeremy?

– Miért nézett így magára George? – szegezte neki a kérdést, mikor kettesben maradtak.

– Miért, hogy nézett rám?

– Úgy, mint aki össze akar boronálni minket – mondta Alice bosszúsan.

– Én semmi ilyesmit nem vettem észre – közölte Jeremy ártatlan képpel.

Alice nem válaszolt, csak sóhajtott.

– De George nagy álmodozó, úgyhogy semmi sem lehetetlen. Ne törődjön vele! – tette hozzá a férfi.

Alice még mindig nem tudta, mit mondjon, de szerencsére közben egy másik ismerős pár is észrevette Jeremyt, és ez így ment az elkövetkező háromnegyed órában. Mindenki vele akart beszélni, mintha valami híresség lenne, és persze mindenki azt hitte, hogy ő a barátnője, ami a férfit szemlátomást egy cseppet sem zavarta. Ám a nőket ez sem gátolta meg abban, hogy leplezetlenül bámulják Jeremyt, sőt flörtöljenek vele, amivel – akármilyen abszurd és nevetséges is – sikerült Alice-t féltékennyé tenniük.

Akit olyan mérhetetlenül bosszantott a saját reakciója, hogy egy erősen kifestett szőke nőtől például kis híján megkérdezte, miért rezegteti olyan szemérmetlenül Jeremy felé a hosszú műszempilláját. Úgyhogy inkább vett egy nagy levegőt, rámosolygott a férfirra, és azt mondta:

– Elnézést, de nekem még rendbe kell hoznom magam vacsora előtt. Később találkozunk az egyes asztalnál.

Hihetetlenül megkönnyebbült, mikor végre látótávolságon kívülre került Jeremytől. Ám mikor a mosdóban belenézett a tükörbe, és meglátta, milyen árulkodóan csillog a szeme, nagyon megijedt. Vigyázz magadra, Alice! – intette magát. Nagyon vigyázz!

Mikor Jeremy nem sokkal fél kilenc előtt belépett a bálterembe, megint belebotlott George-ba és a feleségébe, úgyhogy velük beszélgetett, amíg oda nem értek a közvetlenül a színpad előtt álló asztalukig. Ám sajnálatos módon Alice még mindig nem volt sehol.

Mivel nem akart az idők végezetéig döglött lovon lovagolni, úgy döntött, elfogadja, hogy a lány egy kicsit sem vonzódik hozzá. De ha így van, akkor miért lett olyan ideges, mikor más nők viszont flörtöltek vele? Látszott, hogy kifejezetten irritálják, különösen az az agyonsminkelt szőke.

Még mindig azon töprengett, vajon miért fél tőle Alice ennyire, mikor egyszer csak meglátta, hogy éppen megy fel a színpadra, és odalép a pódiumhoz. Egyszerűen fantasztikusan néz ki, állapította meg magában, és vagy fél percig nem tudta levenni róla a szemét. A fiatal Audrey Hepburnre emlékeztette, csak szőkében. A lány most megkocogtatta a mikrofont, mire a teremben csend lett. Alice végigjáratta a tekintetét a tömegen, majd tiszta, csengő hangon beszélni kezdett:

– Isten hozta önöket! Mindenekelőtt hadd köszönjem meg, hogy eljöttek a mai rendezvényünkre, és már a pusztá jelenlétükkel támogatnak egy ügyet, amit én személy szerint is nagyon fontosnak tartok. Sajnálatos, hogy a mi állítólag felvilágosult, civilizált világunkban még mindig szükség van anyaotthonokra. Önök közül talán sokan nem tudják, de én ilyen otthonokban dolgozom, és tapasztalatból tudom, hogy ezek az intézmények súlyos anyagi gondokkal küzdenek, és sokszor nem is tudnak mindenkit befogadni, aki náluk keres menedéket. Ezért aztán sürgősen szükség lenne további otthonokra és sokkal több szociális munkásra, ami természetesen sok pénzbe kerül, de ennek egy része hála önöknek ma este talán összegyűlik. Úgyhogy kérem, nyúljanak mélyen a zsebükbe, és higgyék el, adományaikat az utolsó centig olyan nők megsegítésére fogjuk fordítani, akiknek senkijük sincs ezen a világon, és ezért csak az önök nagylelkűségében bízhatnak. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Mikor Alice elhallgatott, a teremben hatalmas tapsvihár tört ki. Jeremy furcsamód valami büszkeségfélét érzett. És meghatottságot. Nahát, micsoda beszéd! És főleg: micsoda nő! Sok politikus tanulhatna tőle, hogy kell embereket felrázni. Ha nem ő lenne ma este az árverés kikiáltója, akkor kísértésbe esne, hogy maga is licitáljon, és jól felnyomja az árakat.

De mivel ezt nem teheti, elhatározta, hogy a végén felajánl majd egy komolyabb összeget az anyaotthonok javára. Ki tudja, hátha ez a gesztus meglágyítja Alice szívét, és végül mégis hajlandó lesz randizni vele. Mert erre most már mindennél jobban vágyott.

Miután Alice leült az asztalukhoz, többen odajöttek, gratuláltak neki a beszédéhez, és biztosították adakozási hajlandóságukról. Mikor végre Jeremy is szóhoz jutott, csak ennyit súgott Alice fülébe:

– Tényleg szívhez szóló beszéd volt. Elmehetne hivatásos adománygyűjtőnek.

Alice érezte, hogy a teste azonnal reagál a férfi mély, érzéki hangjára és a fülét súroló forró leheletére. A háta libabőrös lett, a mellbimbói megkeményedtek – ilyesmit ő korábban soha nem érzett. A jelenséget ijesztőnek, de egyben lenyűgözőnek találta. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy odaforduljon Jeremyhez, és őszintén rámosolyogjon – mintegy jelezve, hogy ő is élvezzi a köztük sistergő erotikus feszültséget, és hogy nagyon is fogékony lenne a férfi szexuális közeledésére.

Ám ez paktum lenne az ördöggel, és tapasztalatból tudta, hogy az ilyesmi hova vezet.

Jó, Jeremy nyilván nem olyan, mint a sógora, aki verte a feleségét, és nem is olyan, mint az az elmebeteg fickó, akivel ő egyetemista korában járt. De akkor is egy playboy, aki csak egyet akar a nőktől: szexet. Bár kétségtelenül neki is egyfolytában ezen jár az esze, de az más. Jeremy azonban egy igazi, megátalkodott Casanova, akinek minden nő a lábai előtt hever. Részben az elképesztő külseje, részben pedig az ellenállhatatlan sármja és a belőle áradó természetes elegancia miatt. Nem is beszélve férfiasan mély, érzéki hangjáról.

De akármilyen nagy is a kísértés, ő nem lesz Jeremy trófeája. Úgyhogy udvarias mosolyt erőltetett az arcára, és odafordult hozzá. Csak sajnós a férfi éppen ebben a pillanatban hajolt közelebb hozzá,

úgyhogy kis híján egymáshoz ért az arcuk. Amiről neki legnagyobb megdöbbenésére mindjárt az jutott az eszébe, hogy mi lenne, ha a férfi megcsókolná. Érezte, hogy egyszerűen képtelen védekezni az efféle gondolatok ellen. Kár is áztatnia magát, ő egyszerűen kívánja ezt a férfit. Annyira, hogy majdnem engedett a kísértésnek, hogy lehunyja a szemét, és felkínálja az ajkát, de szerencsére az utolsó pillanatban mégis sikerült összeszednie magát. Amiben az is segített, hogy Jeremy éppen hátradőlt a székén.

– Nem, azt hiszem, én nem tudnék hivatásos adománygyűjtő lenni – közölte olyan higgadtan, amennyire csak tőle telt. – Mert nem szeretek pénzt koldulni. De ez itt más, itt legalább kapnak is valamit az emberek az adományukért.

– Lásson végre hozzá a vacsorájához! – biztatta Jeremy, mikor nem sokkal később Alice még mindig csak ült a székén mozdulatlanul, kezében a villájával, és közben egész máshol járt az esze. – Szeretem az olyan nőket, akik jó étvággal esznek.

– Tényleg? Szerintem maga minden nőt szeret – emelte az égre a tekintetét Alice.

A férfi elmosolyodott, de szemlátomást egyáltalán nem bántódott meg.

– Hát, lehet, hogy igaza van. Nem véletlenül nevezik magukat a szebbik nemnek. Maga viszont, ha jól látom, nincs oda a férfiakért – nézett rá Jeremy fürkésző tekintettel. – Vagy csak velem van baja?

Alice-nek hirtelen büntudata támadt, amiért ennyit kellemetlenkedik a férfival, aki eddig még semmit nem ártott neki. Aki eddig kizárólag az ő túlfűtött képzeletében követett el mindenféle disznóságot – ami viszont az ő nem kevésbé túlfűtött libidójával függ össze.

– Ne haragudjon! – mondta. – Nem szoktam ilyen udvariatlan lenni, de az az igazság, hogy nehéz napom volt. Amúgy semmi bajom magával. Tényleg. Kifejezetten kedvelem, és nagyon örülök, hogy itt van. Csak hát az a helyzet, hogy...

– Mi? – kérdezte a férfi.

Alice lehunyta a szemét, és megrázta a fejét. Hogy magyarázza el anélkül, hogy megint udvariatlan lenne?

– Semmi – felelte, majd újra kinyitotta a szemét, és kissé bágyadtan rámosolygott Jeremyre. – Csak egy kicsit elfáradtam.

– Ez egyáltalán nem látszik. Maga egyszerűen gyönyörű.

Jaj ne! – nyögött fel magában Alice.

– Ne mondjon nekem ilyeneket, kérem...

– Milyeneket? Már az is baj, ha megmondom, hogy gyönyörűnek találom? És minden vágyam az, hogy meghívhassam vacsorázni? Tényleg, lehet róla szó?

Alice egészen megrémült, olyan ellenállhatatlan kísértést érzett rá, hogy igent mondjon. Egészen sokkolta a vágy, amit ez iránt a szinte ismeretlen férfi iránt érzett. Istenem, mennyire igaza volt Fionának! Jeremy tényleg veszedelmes, még rá nézve is.

– Köszönöm, ez igazán nagyon hízelgő, de nem fogadhatom el a meghívását.

A férfi szeme összeszűkül.

– És miért nem, ha szabad érdeklődnöm? Hiszen az imént azt mondta, kedvel.

– Ragaszkodik hozzá, hogy megindokoljam? És ha barátom van?

– Miért, talán van?

– Nem, nincs.

Alice a szájához emelte a poharát. Na, ennyit arról, hogy nem fog alkoholt inni. De az istenért, ez a pasas bármilyen nőt képes megszédíteni!

– Akkor talán barátnője van?

Alice a megdöbbenéstől magára lötytyintette a borát, mire Jeremy villámgyorsan kivett a mellényzsebéből egy hófehér batiszt zsebkendőt, és megtörölgette vele az állát meg a nyakát, majd elindult a dekoltázsa felé.

– Hagyja! – kiáltott rá Alice az utolsó pillanatban, pedig érezte, hogy egész teste kéjesen megrepeg.

– Ne butáskodjon már! – mondta a férfi, és zavartalanul folytatta a bor felitatását.

George és Mandy is mondtak valamit, de Alice egyáltalán nem hallotta, mit, mivel minden idegszálával arra az átkozott zsebkendőre figyelt, amely egyre közelebb került a kőkemény mellbimbójához. Aztán mikor Jeremy az utolsó pillanatban mégis eltette a zsebkendőt, nem tudta eldönteni, hogy megkönnyebbülést vagy csalódottságot érez.

– Miért nem akarja, hogy elvigyem vacsorázni? – kérdezte a férfi halkán, miközben Alice a villájáért nyúlt, hogy végre nekilásson az előételnek. – Szeretném, ha őszintén válaszolna.

Alice lenyelte a falatot, majd újra letette a villáját.

– Hát, ha tudni akarja, azért, mert magának nagyon rossz híre van.

– Mire gondol? – kérdezte a férfi meglepetéstől elkerekedett szemmel.

– Ugyan, ne játssza az ártatlant! Hiszen tudja, mit beszélnek magáról az emberek. Mindenki playboynak tartja.

– Á, szóval csak erről van szó? – nevetett Jeremy. – Ez az egyetlen ok?

– Miért, talán nem elég? – kérdezte Alice bosszúsan.

– Ma este még egy nőtől sem hallottam ezt az érvet.

Alice megrökönyödve nézett rá. Még életében nem találkozott ilyen pasassal. Aki egyszerre arcátlanul elbizakodott, mégis lefegyverzően őszinte és vicces.

– Elhiszem, hogy magának nem szoktak nemet mondani a nők, én mégis ehhez a kisebbséghez szeretnék tartozni. Kérem, fogadja el! Nem óhajtom az időmet olyan férfiakra vesztegetni, akik az emberi kapcsolatokat játéknak, a nőket pedig egymással tetszőlegesen helyettesíthető játékszereknek tekintik.

– Miket beszél! Eszembe nem jutna magát tetszőlegesen helyettesíthetőnek tartani. Maga egészen különleges nő.

– Miért? Mert kosarat adtam magának?

A férfi olyan önelégülten mosolygott, hogy Alice a legszívesebben lekevert volna neki egy pofont. Aztán pedig megcsókolta volna.

Kihúzta magát, mind mindig, ha úgy érezte, hogy sarokba szorították.

– Nem gondolja, hogy ideje lenne elkezdni az árverést? – kérdezte hűvösen, majd felállt.

Mire vége lett az árverésnek, Jeremy meg volt győződve róla, hogy ha egyszer netán elveszti a vagyonát, és nincs kedve visszamenni a bankszektorba, akkor nyugodtan elmehet kikiáltónak. Egyáltalán nem esett nehezére a vendégeket az árverezésre felajánlott tételek megvételére lelkesíteni, de hát mindig is tudta, hogy van ilyenfajta tehetsége.

Ráadásul az aukció komoly nyereséggel zárult, legalábbis Alice nagyon elégedett volt az eredménnyel. Csak az árverésből négyszázezer font folyt be, ami a vacsorabevételekkel együtt felment úgy félmillióra.

A jó öreg George nagyon kitett magáért, több kikiáltási árat is szédítő magasságba tornászott fel, annyira vágyott rá, hogy a nevét – és a feleségét – Kenneth megörökítse a következő könyvében.

– Nem is értem – mondta Alice később. – Ekkora összegről álmodni sem mertem, és ezt természetesen magának köszönhetjük, Jeremy. Egyszerűen fantasztikusan csinálta.

Jeremy arra gondolt, hogy talán korai örülnie Alice bókjának, hiszen a lány továbbra is roppant tartózkodóan bánt vele. Ráadásul az esze azt súgta, hogy ezzel a lánnyal csak az idejét vesztegeti, de a vágy, amit iránta érzett, felülírt minden józan megfontolást. Alice-t egyre titokzatosabb és egyre elragadóbb teremtésnek látta, akiben roppant csábítóan keveredik a kedvesség meg a zárkózottság.

Idegesítette, hogy életében először kifejezetten ártott neki, hogy playboy hírében áll. Ahhoz szokott hozzá, hogy a nők alig várják már, hogy személyesen is megtapasztalják, vajon tényleg olyan fantasztikus szerető-e, mint mondják. Más nők meg abban bíztak, hogy majd ők lesznek azok, akik hűséges férjet faragnak belőle, de persze hiába. Ő ugyanis azokat a nőket kedvelte, akik hozzá hasonlóan csak alkalmi szórakozást keresnek.

Márpedig Alice Waterhouse nyilvánvalóan nem ilyen. Jeremy azon töprengett, vajon nem valami rossz tapasztalat tette-e férfigyűlölővé. Vagy talán a munkája? Hiszen egyfolytában olyan nőkkel

van együtt, akiket vert vagy szexuálisan bántalmazott egy férfi.

Nos, ami őt illeti, biztos volt benne, hogy ő soha nem tudná bántani Alice-t. Csak szeretne kapni egy esélyt, hogy jobban megismerje. Mi ebben a rossz?

Sok minden, mondta neki egy belső hang. Talán a lelkiismerete? Alice nem az a fajta nő, akivel érdemes viszonyt kezdened. Mert így vagy úgy, de végül fájdalmat okozna neki.

Hülyeség! – vágott vissza benne egy másik hang, nyilván a férfiúi énje. Alice-nek pont olyan pasira van szüksége, amilyen te vagy. Jót tenne neki, ha veled járna, biztos ő is pompásan szórakozna.

Már a gondolattól bizseregni kezdett az ágyéka.

És természetesen a második hang győzött. Jeremy úgy döntött, nem törődik bele Alice tessék-lássék visszautasításába.

– Vannak gazdag barátaim, akik bizonyára szívesen adakoznának az alapítványuk javára – mondta, mikor visszakísérte Alice-t a szálloda előcsarnokába. Természetesen Sergióra és Alexre gondolt, akik mindketten nagylelkűen támogattak különböző civil szervezeteket. – Holnap mindjárt fel is hívom őket, és utána jelentkezem. És persze magam is szeretnék utalni majd egy komolyabb összeget.

Alice hirtelen megállt, és ránézett. Erre nyilvánvalóan nem számított.

– De hát ez... nem szükséges... igazán nem... – dadogta. – Már az is nagylelkű dolog volt, hogy rááldozta az estéjét a mai árverésre.

– Nem éreztem áldozatnak. Szívesen tettem, és magam is élveztem minden percét. De nem vettem semmit az árverésen, pedig én tényleg megengedhetek magamnak egy kis jótékonykodást. Arra gondoltam, hogy megdupláznám az összeget, ami ma este befolyt. És nem kell ezért lekötelezve éreznie magát – tette hozzá, mielőtt még a lány tiltakozhatott volna. – Csak azt mondja meg, hova utaljam a pénzt.

– Micsoda?

Alice szemlátomást teljesen össze volt zavarodva.

– A maguk szervezete nyilván egy bejegyzett alapítvány.

– Igen, az a nevünk, hogy Alapítvány a Bántalmazott Nőkért.

– Rendben, akkor ezt a barátaimmal is közlöm.

– Az alapítvány pénzét a Bank of England kezeli, az adományokat közvetlenül oda lehet utalni. A banki adatokat egyébként megírtuk abban az e-mailben, amelyben a meghívókat küldtük. Ja, de maga nem volt a meghívottak közt! – Alice elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Holnap átküldöm e-mailen az összes szükséges adatot Madge-nek. De még egyszer mondom, nem kell ilyen hatalmas összeget adományoznia, Jeremy.

– Miért ne? Hiszen félmillióval aligha jutnak messzire. Ha további anyaotthonokat akarnak építeni, ahhoz a duplája is kevés.

– Ebben van valami.

– A maguk szervezetének sok befolyásos támogatóra lenne szüksége, ha el akarják érni a céljaikat. Mondok magának valamit: ha semmiképpen nem akar velem randizni, akkor jöjjön be az irodámba valamikor a héten, hogy megbeszéljük, honnan tudnánk további pénzeket szerezni. Majd megkérem Madge-t, hogy legyen ő is jelen. Igazi szervezőzseni, és biztos neki is lennének ötletei. Mit szólna például a péntek délutánhoz?

Alice teljesen lázba jött.

– Nos, igen... azt hiszem, a pénteket meg tudom oldani. De négy előtt sajnos nem jó. Vagy magának az már túl késő?

– Nem, egyáltalán nem. A négy óra nekem is megfelel.

Nos, az első lépést sikerült megtennem, gondolta Jeremy. Talán most már nem gondolja rólam, hogy én vagyok a patás ördög.

– Majd megkérem Madge-t, hogy küldje el magának a címemet. Ha mégsem jó az időpont, neki is szólhat, és akkor keressünk másikat.

Nem akarta mutatni, milyen türelmetlenül várja már a következő találkozásukat.